

Sygn. akt II K 184/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

w obecności Prok. Prokuratury Rejonowej w Szczytnie Artura Bekularda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lipca i 29 sierpnia 2017 r. sprawy:

N. M., s. B. i A. zd. K., ur. (...) w S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 7 września 2011 r. w sprawie II K 403/11

a) za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 popełnione w nocy z 11 na 12 marca 2011 r. roku na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

b) za przestępstwo z art. 279 §1 k.k. popełnione w okresie od 1 listopada 2010 r. do 11 listopada 2010 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

c) łącznie na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

2) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie II K 342/12 za przestępstwo z art. 279 §1 k.k. w zb. z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełnione w nocy z 26 na 27 maja 2010 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

3) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 31 października 2013 r. w sprawie II K 431/12

za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. popełnione w dniu 26 lutego 2012 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

4) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie II K 564/13 za przestępstwa z art. 178a §4 k.k. popełnione w dniu 17 sierpnia 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 569 §1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k., w brzmieniu przepisów obowiązującym w datach przestępstw, w zw. z art. 4 §1 k.k., łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego N. M. wyrokami Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawach sygn. akt II K 403/11 i II K 342/12 (opisanymi w pkt 1 i 2) i w ich miejsce orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 569 §1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k., w brzmieniu przepisów obowiązującym w datach przestępstw, w zw. z art. 4 §1 k.k., łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego N. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawach sygn. akt II K 431/12 i II K 564/13 (opisanymi w pkt 3 i 4) i w ich miejsce orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt I kary łącznej zalicza okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w sprawie II K 403/11 od dnia 20.04.2011 roku do dnia 22.04.2011 roku;

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt II kary łącznej zalicza okres odbytej dotąd kary w sprawie II K 564/13 oraz okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w sprawie II K 431/12 od dnia 27.02.2012 roku do dnia 29.02.2012 roku;

V. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawia do odrębnego wykonania;

VI. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tj Dz.U. 2002r., nr 123, poz. 1058 z późn. zmian.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata Ł. N. w S. kwotę 144 (sto czterdzieści cztery) złote oraz podatek VAT w kwocie 33,12 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

N. M. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

5) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 7 września 2011 r. w sprawie II K 403/11

a) za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. w zb. z art. 275 §1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 §2 popełnione w nocy z 11 na 12 marca 2011 r. roku na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

b) za przestępstwo z art. 279 §1 k.k. popełnione w okresie od 1 listopada 2010 r. do 11 listopada 2010 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

c) łącznie na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

6) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie II K 342/12 za przestępstwo z art. 279 §1 k.k. w zb. z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełnione w nocy z 26 na 27 maja 2010 roku na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

7) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 31 października 2013 r. w sprawie II K 431/12

za przestępstwo z art. 278 §1 k.k. popełnione w dniu 26 lutego 2012 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

8) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie II K 564/13 za przestępstwa z art. 178a §4 k.k. popełnione w dniu 17 sierpnia 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Aktualnie N. M. odbywa karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawie II K 564/13. Karę odbywa w systemie zwykłym. W okresie osadzenia nie był karany dyscyplinarnie ani nagradzany regulaminowo.

(dowody: odpisy wyroków k. 15-16, 17-17v, 18-19, 20-20v, 31, 33-35, 36-37, opinia o skazanym k. 26-28, dokumentacja medyczna k. 121 – 144, dane o karalności k. 44-45).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k., warunkiem wydania wyroku łącznego w stosunku do osoby skazanej wyrokami różnych Sądów, jest spełnienie wymogów określonych w przepisach kodeksu karnego dotyczących kary łącznej.

W myśl art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 01 lipca 2015 roku, stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczas obowiązującym, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu.

Z uwagi fakt, iż wszystkie wyroki skazujące wobec N. M. zapadły przed dniem 01 lipca 2015r., zastosowanie znajdują tym samym przepisy regulujące łączenie kar w poprzednio obowiązującym brzmieniu.

Art. 85 k.k., obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015r., stanowił, że Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do którekolwiek z nich.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż przedstawiona na wstępie konfiguracja wyroków oraz zasada łączenia kar określona w art. 85 k.k. przed 1 lipca 2015 roku pozwalała na orzeczenie w niniejszej sprawie kary łącznej poprzez połączenie kar z wyroków w sprawach II K 403/11 i II K 342/12, albowiem czyny objęte wskazanymi wyżej wyrokami zostały popełnione przed dniem wydania pierwszego ze wskazanych orzeczeń, to jest przed dniem 7 września 2011 r. Analogiczne względy przemawiały za odrębnym połączeniem kar wymierzonych N. M. w sprawach II 431/12 i II K 564/13, za przestępstwa popełnione przed datą pierwszego z tych orzeczeń, to jest przed dniem 31 października 2013 r.

Z uwagi na fakt, iż kara łączna w wyroku łącznym stanowi odrębną karę zastępującą wszystkie wymierzone kary jednostkowe i wymierzone już kary łączne za pozostające w zbiegu przestępstwa, konieczne jest ustawowe określenie granic wymiaru tej kary, a ściślej mówiąc ustawowe przesądzenie górnej i dolnej granicy, w ramach których Sąd dokona wymiaru kary łącznej.

Zgodnie z dyspozycją art. 86 §1 k.k., granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma. W przypadku pierwszej z kar łącznych, obejmującej kary jednostkowe w sprawach II K 403/11 i II K 342/13, dopuszczalny wymiar kary łącznej kształtuje się tym samym od 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, w odniesieniu do drugiej kary łącznej obejmującej skazania w sprawach II 431/12 i II K 564/13 – od 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat pozbawienia wolności.

Przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym mogą mieć zastosowanie różne systemy łączenia kar jednostkowych i łącznych. Są nimi: system kumulacji - polegający na zsumowaniu wszystkich wymierzonych kar jednostkowych i łącznych, a następnie wykonaniu jednej skumulowanej kary; system absorpcji - polegający na przyjęciu, że najsurowsza kara wymierzona za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa pochłania kary łagodniejsze, co sprawia iż tylko ta kara podlega wykonaniu oraz system asperacji - polegający na przyjęciu za podstawę najsurowszej kary orzeczonej za pozostające w zbiegu przestępstwa, podlegającej odpowiedniemu obostrzeniu w sposób przewidziany w ustawie karnej. Występują także systemy mieszane w dwóch odmianach: redukcyjnym - polegającym na swoistym obniżeniu kary ustalonej w wyniku zsumowania kar jednostkowych i łącznych orzeczonych za poszczególne przestępstwa oraz system mieszany wykorzystujący elementy asperacji - polegający na określeniu zasad wymiaru jednej kary łącznej w oparciu o kary wymierzone jednostkowo i wymierzone już kary łączne, przy czym podstawą wymiaru kary łącznej jest najsurowsza z kar (jednostkowych lub łącznych) podlegająca jednak obostrzeniu w sposób przewidziany w ustawie. Obowiązujący Kodeks karny opiera się co do zasady na systemie mieszanym, nazywanym także systemem kary łącznej. Należy jednak podkreślić, że regulacje zawarte w przepisach art. 85 i następnych k.k. nie wskazują w sposób jednoznaczny modelu (zasady, dyrektywy), który stanowić powinien podstawę wymiaru kary łącznej. Zgodnie bowiem z art. 86 k.k. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar (jednostkowych, łącznych) wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak ustalonych w tym przepisie granic danego rodzaju kary. W orzecznictwie panuje pogląd, iż wybór sposobu wymiaru kary łącznej uzależniony jest od oceny okoliczności konkretnego wypadku, w tym w szczególności więzi o charakterze przedmiotowym i podmiotowym pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, za które wymierzono kary jednostkowe (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2002 r., II KK 270/02, LEX nr 55547).

W przedmiotowej sprawie pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego, za które wymierzono kary w sprawach II K 403/11 oraz II K 342/12 zachodzi częściowy związek przedmiotowy, albowiem w obu tych sprawach skazany popełnił występki skierowane przeciwko mieniu i dodatkowo w sprawie II K 403/11 przeciwko wiarygodności dokumentów. Natomiast pomiędzy przestępstwa popełnionymi przez N. M., za które orzeczono kary w sprawach II K 431/12 oraz II K 564/13 nie zachodzi ścisły związek przedmiotowy, bowiem skazany popełnił występki skierowane przeciwko różnorodnym dobrom prawnie chronionym, tj. mieniu i bezpieczeństwu w komunikacji.

Nadto zauważenia wymaga, że pomiędzy przestępstwami będącymi przedmiotem spraw II K 403/14 i II K 342/15 brak bliskości czasowej, bowiem popełnione zostały na przestrzeni 10 miesięcy, natomiast w odniesieniu do przestępstw, za które wymierzono kary w sprawach II K 431/12 oraz II K 564/13 wskazać należy, że zostały popełnione na przestrzeni półtora roku.

Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym poza zasadami określonymi w art. 86 §1 k.k. istotny wpływ ma zachowanie się skazanego w zakładzie karnym czy w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. W tym wypadku zachowanie się skazanego jest poprawne, o czym świadczy opinia o skazanym z dnia 26 maja 2017 r. wydana przez dyrektora Aresztu Śledczego w O. (k. 26-28). Z opinii tej wynika, iż N. M. w czasie pobytu w warunkach izolacji nie był karany dyscyplinarnie ani nagradzany regulaminowo. Relacje personalne z współsadzonymi skazany układa prawidłowo. W stosunku do przełożonych odnosi się właściwie. Dostosowuje się do obowiązującego porządku wewnętrznego w jednostce penitencjarnej, korzysta z zajęć kulturalno-oświatowych, dba o porządek w celi, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Karę pozbawienia wolności skazany odbywa w systemie zwykłym. Tym samym uznać należy, że N. M. czyni postępy w procesie resocjalizacji, jakkolwiek są one umiarkowane, skazany podporządkowuje się wymogom związanym z odbywaniem kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając powyższe, kierując się zasadą asperacji, Sąd uznał że nie zachodzi potrzeba orzeczenia maksymalnie długich okresów resocjalizacji skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, bowiem jego obecne zachowanie jest prawidłowe, z drugiej wszakże strony wielość popełnionych przez N. M. przestępstw, różny ich charakter oraz stosunkowo długi okres czasu, w ciągu którego dopuszczał się łamania prawa, w zestawieniu z faktem, że karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, prowadzi do konkluzji, że nie zasługuje on na zbyt łagodne potraktowanie i wymaga w dalszym ciągu długotrwałego okresu resocjalizacyjno-wychowawczego, który kary łączne orzeczone w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I wyroku) i w wymiarze 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II wyroku) w pełni zapewniają.

Na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt I Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w sprawie II K 403/11 od dnia 20 kwietnia 2011 do dnia 22 kwietnia 2011 r., a na poczet kary łącznej orzeczonej w pkt II zaliczył okres odbytej dotąd kary w sprawie II K 564/13 oraz okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w sprawie II K 431/12 od dnia 27 lutego 2012 roku do dnia 29 lutego 2012 r.

Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające łączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu – jak w pkt III.

Na rzecz obrońcy skazanego z urzędu zasądzono wynagrodzenie zgodnie z obowiązującymi stawkami, uwzględniając nakład pracy obrońcy.

Sytuacja finansowa N. M., przebywającego w jednostce penitencjarnej, nie pracującego, nie pozwala w ocenie Sądu na poniesienie kosztów sądowych, od których zapłaty został zwolniony, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.